

**„Kdo se tedy poníží jako toto dítě, ten je v nebeském království největší.“
(Mt 18,4)**

Kdo je největší, nejmocnější a vyhrává ve společnosti, v církvi, v politice a na trhu?

Tato otázka prostupuje vztahy, ovlivňuje rozhodování, určuje strategie, je převládající logikou, k níž se obracíme i nevědomky, snad v touze zajistit pozitivní a efektivní výsledky lidem kolem sebe.

Matoušovo evangelium nám zde ukazuje Ježíšovy učedníky, kteří poté, co přijali zvěst o Božím království, chtějí znát podmínky, aby si zajistili přední místa v novém Božím lidu: „Kdo je největší?“

Ježíš jako odpověď učiní jedno ze svých nepředvídatelných gest: postaví doprostřed skupiny lidí dítě. A vysloví k tomu jednoznačná slova:

„Kdo se tedy poníží jako toto dítě, ten je v nebeském království největší.“

Proti soutěživé a soběstačné mentalitě staví Ježíš nejslabší článek společnosti, článek, který nemá žádnou roli, kterou by se mohl chlubit nebo ji obhajovat; který je zcela závislý a spontánně se spoléhá na pomoc ostatních. Neznamená to však přijímat pasivní roli, vzdát se iniciativy a zodpovědnosti, ale spíše vykonat skutek vůle a svobody. Ježíš totiž vyžaduje, abychom se stali malými, vyžaduje záměr a úsilí rozhodně změnit směr.

„Kdo se tedy poníží jako toto dítě, ten je v nebeském království největší.“

Chiara Lubichová prohloubila charakteristiku evangelního dítěte takto: „(...) dítě se s důvěrou svěruje do rukou otce a matky: věří v jejich lásku. (...) Autentický křesťan, stejně jako dítě, věří v Boží lásku, vrhá se do náruče nebeského Otce,

vkládá do něj bezmeznou důvěru. (...) Děti jsou ve všem závislé na rodičích (...). I my, ‚evangelní děti‘, jsme ve všem závislé na Otci: (...) on ví, co potřebujeme, ještě dříve než o to požádáme, a dává nám to. Ani království Boží nemůžeme získat, přijímáme ho jako dar z rukou Otce.“

Chiara ještě zdůrazňuje, jak se dítě absolutně spoléhá na otce a všechno se od něj učí. Stejně tak „evangelní dítě“ vkládá všechno do Božího milosrdenství, zapomíná na minulost a začíná každý den nový život, otevřený radám Ducha Svatého, který je stále kreativní. Dítě se neumí samo naučit mluvit, potřebuje někoho, kdo by ho to naučil. Ježíšův učedník (...) se všechno učí z Božího slova, dokud nemluví a nežije podle evangelia.“

Dítě má sklon napodobovat svého otce. „A tak ‚evangelní dítě‘ (...) miluje všechny lidi, protože Otec ‚dává vycházet svému slunci pro zlé i pro dobré a sesílá déšť spravedlivým i nespravedlivým‘; miluje jako první, protože on nás miloval, když jsme ještě byli hříšníky; miluje nezištně, protože to tak dělá nebeský Otec.“¹

„Kdo se tedy poníží jako toto dítě, ten je v nebeském království největší.“

Vincent z Kolumbie prošel se svou rodinou zkouškou pandemie za velmi přísné karantény. Píše o tom: „Když začal lockdown, každodenní život se náhle změnil. Moje žena a dva starší synové se měli připravovat na zkoušky na univerzitě. Nejmladší si nemohl zvyknout na distanční výuku. Nikdo doma neměl čas starat se o druhé. Při pohledu na ten chaos, který byl před vybuchnutím, jsem si uvědomil, že je to příležitost žít umění lásky v našem ‚novém životě‘ podle evangelia. Pustil jsem se do úklidu kuchyně, začal jsem vařit a starat se o jídlo. Nejsem nijak dobrý kuchař a neumím perfektně uklízet, ale viděl jsem, že to pomůže ke snížení každodenního napětí. To, co začalo jako skutek lásky jednoho dne, se pak opakovalo po několik měsíců. Také ostatní členové rodiny, když splnili svoje povinnosti, se zapojili do úklidu, dávali do pořádku oblečení nebo věci v domě. Společně jsme konstatovali, že slova evangelia jsou pravdivá a že tvořivá láska napoví, jak uspořádat vše ostatní.“

Letizia Magri

---

¹ Ch. Lubichová, Slovo života na říjen 2003, taktéž v *Parole di Vita*, a cura di Fabio Ciardi (Opere di Chiara Lubich 5; Città Nuova, Roma, 2017), str. 700-703, v češtině srov. Nové město 10/2003, str. 15.